

РЕШЕНИЕ

№ 18741

гр. София, 02.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на
прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **169** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на „ОМВ - БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, срещу Решение № 5306 от
06.12.2024 г. на Софийския районен съд по АНД № 12813/2024 г., с което е потвърдено
Наказателно постановление № 769010-Е753345/09.05.2024 г., издадено от началника на отдел
„Оперативни дейности – С.“ при ГД „Фискален контрол“ на НАП. С него на „ОМВ България“
ООД е наложена имуществена санкция от 1000 лева за нарушение на чл. 185, ал. 5 във връзка с
ал. 4, ал. 2 и ал. 1 от ЗДДС.

В касационна жалба и в писмено становище са наведени доводи, че решението е неправилно и
незаконосъобразно. На първо място се акцентира върху допуснати съществени процесуални
нарушения при съставянето на акта за установяване на административното нарушение (АУАН) и
на самото наказателно постановление. В частност се посочва, че АУАН е съставен в присъствието
само на един свидетел, което противоречи на изискванията на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН за
участие на поне двама свидетели. Липсата на втори свидетел се разглежда като съществен
процесуален порок, който компрометира валидността на последващото производство.

Жалбата изтъква още, че в наказателното постановление липсва точно и конкретно описание на
нарушението, поради което не е ясно дали установената разлика в касовата наличност на

фискалното устройство е резултат от продажби или сторно-операции. Не били посочени конкретните факти, необходими за правилната правна квалификация на нарушението, а това водило до нарушаване на правото на защита на санкционираното лице.

Освен това се посочва, че в наказателното постановление е налице неяснота относно приложената правна норма. Посочен бил чл. 185, ал. 5 от ЗДДС като основание за санкцията, но санкцията била определена по ал. 4, без да е изяснено дали е налице повторно нарушение или дали нарушението е довело до неотразяване на приходи. Наказващият орган не предоставил мотиви относно определяне на санкцията под минималния предвиден в закона размер, което представлявало отделен порок.

Жалбоподателят твърди също, че установеното нарушение е с изключително ниска степен на обществена опасност. Разликата в касовата наличност била минимална – 95.91 лева, дължала се на технически пропуск на касиера при въвеждане на служебната сума във фискалното устройство, не довела до укриване на приходи и не засегнала интереса на бюджета. По тази причина е следвало да се приложи чл. 28 от ЗАНН за маловажен случай, но това не е направено.

В обобщение се твърди, че решението на първоинстанционния съд е постановено в противоречие със закона, при игнориране на съществени процесуални нарушения и без да се отчете ниската обществена опасност на деянието. Поради тези основания се иска отмяна на решението на Софийския районен съд и на издаденото наказателно постановление, както и присъждане на разноските по делото. Претендират се разноски.

Ответникът оспорва касационната жалба, с доводи, че решението е правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са представени писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление № 769010-E753345/09.05.2024 г., издадено от началника на отдел „Оперативни дейности – С.“ при ГД „Фискален контрол“ на НАП, с което на „ОМВ България“ ООД е наложена имуществена санкция от 1000 лева за нарушение на чл. 185, ал. 5, във връзка с ал. 4, ал. 2 и ал. 1 от ЗДДС.

Решението на Районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В решението си СРС е възприел следната фактическа обстановка: На 11.01.2024 г. около 10:30 часа била извършена проверка на търговски обект, представляващ бензиностанция, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „ОМВ България“ ООД. Проверката била извършвана от служители на ЦУ на НАП, сред които бил и свидетеля Т., с колегата си Д., съвместно със служители на Агенция „Митници“. Бил изваден дневен отчет „Х“ №0267175, според който дневният оборот към момента на проверката е в размер на 1263, 05 лв. Констатирано било, че в обекта има едно фискално устройство модел „Евро Шопм вер.11xx-KL-03, с ИН на ФУ RE003070 и ИН на ФП №45005421, което е монтирано и работещо. Установява се, че ФУ притежава свидетелство за регистрация. При преброяването на касовата наличност, същата била в размер на 1358, 96 лв. Поради което била установена положителна разлика в размер на 95,91 лв. в повече. Инсталираното в обекта фискално устройство притежавало и имало активирана функция „служебно въведени“ и „служебно изведени“ суми, което се установявало от дневния финансов „Х“ отчет. Съставен бил опис на паричните средства, както и бил приложен извадения „Х“ отчет. За проверката бил съставен протокол и опис на парите в касата. С протокола била отправена покана за съставяне и връчване на акт на 19.01.2024 г. в 09:00 ч. Съставен бил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на 26.01.2024 г. от св. Т. – инспектор по приходите при ЦУ на НАП срещу дружеството, за нарушение на чл.33, ал.1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. на МФ. Същият бил съставен в присъствието на свидетел, който е участвал при проверката на 11.01.2024 г. АУАН бил връчен на упълномощено от представляващите дружество лице на датата на съставянето му, а именно на 26.01.2024 г. Срещу АУАН били подадени писмени възражения. Въз основа на него било издадено наказателно постановление №769010-F753345/09.05.2024 г. от началник отдел „Оперативни дейности“ – С. дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, който бил оправомощен по силата на Заповед №ЗЦУ384/27.02.2024 г. на изпълнителния директор на НАП. Същото било връчено на 08.08.2024 г. на упълномощено от представляващите дружество лице – адв. С.. Установявало се, че спрямо дружеството-жалбоподател има издадено НП №659492-F668314/31.08.2022 г . на началник отдел „Оперативни дейности“ – С., дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП за административно нарушение по чл.33, ал.1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. на МФ. Същото било изменено с решение на РС-Перник по АНД № 638/2023 г. по описа на съда, в частта относно имуществената санкция, която е намалена от 650 лв. на 500 лв. То било потвърдено с решение по КАНД №164/2023 г. на АС-Перник, влязло в законна сила на 02.11.2023 г. Същото било отбелязано и в справката в електронен вид на ЦУ на НАП.

Гореизложената фактическа обстановка съдът е приел за установена от приетите писмени доказателства: заповед, дневен финансов отчет, опис, протокол за извършена проверка, материали по НП №659492-F668314/31.08.2022 г. и гласните: показанията на свидетеля Т.. Обсъдени са показанията на свидетеля и е прието, че те са изцяло в подкрепа на констатациите, изложени в АУАН. Доказателствата са оценени като логични, последователни и непротиворечиви.

Касационната инстанция намира, че съставът на СРС е събрал относимите доказателства и ги е обсъдил подробно в решението си. Правилно е изяснена фактическата обстановка. Правилно са кредитирани и приети всички писмени и гласни доказателства, които са непротиворечиви и взаимнодопълващи се. Те са събрани изцяло в административнонаказателното производство. Дружеството е участвало в административнонаказателното производство, имало възможност да

представи доказателства и да оспори установените факти и не го е направило. От което следва, че фактическата обстановка, описана в обжалваното решение и наказателно постановление е изяснена правилно и няма доказателства, които да оборват констатациите на съдебния състав и наказващия орган. Ето защо, касационната инстанция приема изцяло гореизложената фактическа обстановка, която правилно е описана в оспореното решение.

Не са допуснати процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на решението. Възивната инстанция е изложила подробни правни мотиви, които съответстват на закона и доказателствата по делото. Правилно е установено, че АУАН и НП са издадени от надлежно компетентни лица. От приложената Заповед № ЗЦУ-384/27.02.2024 г. се установява компетентността на актосъставителя и наказващия орган. Спазени са сроковете на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Проверката е извършена на 11.01.2024 г., а АУАН е съставен на 26.01.2024 г., а процесното НП е издадено на 09.05.2024 г.,

Спазени са изискванията на ЗАНН, указващи реквизитите и процедурата по съставянето на акта и наказателното постановление. В тях подробно са описани обстоятелствата на нарушението.

Действително АУАН е съставен в присъствието само на един свидетел, но това не е процесуално нарушение. В случая, актът е съставен в присъствието на един свидетел, който е присъствал на установяване на нарушението, съгласно нормата на чл.40, ал.1 от ЗАНН. Тя не предвижда конкретен брой свидетели, които следва да присъстват на съставяне на акта, за разлика от разпоредбата на чл.40, ал.3 от ЗАНН, когато задължително се изискват двама свидетели, когато липсват свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие. Ето защо, възражението в жалбата на касационния жалбоподател във връзка с броя на свидетелите, присъствали на съставяне на акта е неоснователно.

Правилно е установено, че наказателното постановление е подкрепено от събраните в административнонаказателното производство доказателства и води до извод, че е извършено нарушението, за което дружеството е санкционирано. Чл.33, ал.1 от Наредба №Н18/13.12.2006 г. на МФ предвижда, че извън случаите на продажби всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите „служебно въведени” или „служебно изведени” суми. По делото е установено, че в търговския обект на дружеството е имало работещо ФУ и че касовата наличност не е съответствала на отразената във ФУ – била е с 95лв. повече, т.е. в касата са въведени пари, които не са отразени на момента във ФУ.

Правилно е преценено, че се касае за повторно осъществено административно нарушение по смисъла на §1, т.35 от ЗДДС, който предвижда, че „Повторно е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателно постановление, с което лицето е било наказано за същото по вид нарушение.“ По делото са събрани данни, че дружеството е било наказано за същото по вид административно нарушение с НП №659492- F668314/31.08.2022 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ – С. дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, което е влязло в законна сила на 02.11.2023 г. и процесното деяние е извършено в едногодишен срок от тази дата, от което следва, че деянието е извършено повторно.

Наредба Н-18/13/12.2006г. на МФ е издадена на основание чл. 118, ал. 2, 3, 3а, 4, 18, 20 и 21 от ЗДДС и чл. 9, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица, съответно нарушението се санкционира по чл. 185 ЗДДС. В случая е прието, че нарушението не води до неотчитане на приходи и на осн. на чл.185, ал.5, вр. ал. 4, вр. ал. 2, изр. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС, е наложена санкцията, която е в занижен размер, предвид квалификацията на нарушението – извършено при повторност, в който случай минималната санкция е 2000лв. Това нарушение обаче е в полза на санкционираното дружество, а не нарушава правата му, поради което не е основание за отмяна на НП. Както правилно е приел въззивният съд, с оглед принципа за *reformatio in pejus*, положението на жалбоподателя не може да бъде влошавано.

Въззивната инстанция е изложила ясни и подробни мотиви и срещу възражението за маловажност на случая, които настоящата инстанция приема изцяло. На първо място, нарушението не е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. За да е налице маловажен случай на нарушение следва да не са настъпили общественоопасни последици или настъпилите такива да са явно незначителни. Обществената опасност от този вид нарушения, дори когато се приема, че няма доказателства за опит за укриване на приходи от страна на търговския обект, застрашава обществените отношения, свързани със сигурността на отчитането. Нормата изисква във всеки един момент касовата наличност на търговеца да съответства на действителната сума, с цел да се избегне възможност за последващо укриване на приходи. В случая се сочи технически пропуск на служител на дружеството, но не са ангажирани никакви конкретни доказателства за характера на този пропуск. Ето защо не може да се приеме, че обстоятелствата на конкретното нарушение водят до извод за по-ниската му обществена опасност спрямо други подобни деяния. За да се приеме едно деяние за маловажен случай, трябва да са налице данни за определени обстоятелства за характера и начина на извършването му, които да водят до извод, че обществената му опасност е незначителна или липсва. В случая такива доказателства липсват, а тежестта да ги посочи и докаже, доколкото са в полза на санкционирания е на жалбоподателя, който твърди наличието им.

По същата причина, неоснователно е възражението за непропорционалност на санкцията. Касае се за нарушение, което застрашава сигурността на фискалната дейност на държавата. Нормата не е с фиксирана санкция и позволява преценка на органа, а в случая наказанието е определено и под минималния размер. Може да се приложи и чл. 28 от ЗАНН, ако се представят конкретни доказателства на база на които да се прецени, че наказанието е прекалено тежко спрямо конкретното деяние, но в случая такива не са представени.

Неоснователни са и възраженията на дружеството-жалбоподател, че органите не са установили причините за разликата в касата. Касае се за формално нарушение, което се осъществява с факта на констатиране на разликата, което в случая е установено. При твърдения на засегнатото дружество, че има уважителни причини за тази разлика или че има обстоятелства, които водят до извод за по-ниската му обществена опасност, то в негова тежест е да изложи тези възражения и да поиска събиране на тези доказателства.

При цялостна преценка на възраженията и доказателствата, съдът намери, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила.

С оглед изхода на производството, следва да се уважи искането на ответника по касационната

жалба за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което следва да се определи на основание чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в минимален размер - 80 (осемдесет лева) лв.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5306 от 06.12.2024 г. на Софийския районен съд по АНД № 12813/2024 г.,

ОСЪЖДА „ОМВ БЪЛГАРИЯ“ ООД,[ЕИК], да заплати на ТД на НАП – С., сумата от 80-лв. - юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: